

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobců: a) N. D. R., nar. X, státní příslušnost X,
b) S. H. H., nar. X, státní příslušnost X,
c) H. R. H., nar. X, státní příslušnost X,
d) H. H. H., nar. X, státní příslušnost X,
e) H. R. H., nar. X, státní příslušnost X,
f) H. K. H., nar. X, státní příslušnost X,
g) H. A. H., nar. X, státní příslušnost X,
h) H. A. H., nar. X, státní příslušnost X,
t. č. všichni pobytem v X

všichni zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům,
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina
kraje, se sídlem Wolkerova 4448/37, Jihlava,

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 17. 7. 2020, č. j. KRPJ-74710-14/ČJ-2020-160022-DUB,
a ze dne 17. 7. 2020, č. j. KRPJ-74706-16/ČJ-2020-160022-DUB,

takto:

I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina ze dne 17. 7. 2020, č.j. KRPJ- 74710-14/ČJ-2020-160022-DUB a č.j. KRPJ-74706-16/ČJ-2020-160022-DUB, **se zrušují.**

II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žádnému ze žalobců **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci brojili proti rozhodnutím žalované ze dne 17. 7. 2020, č. j. KRPJ-74710-14/ČJ-2020-160022-DUB a ze dne 17. 7. 2020, č. j. KRPJ-74706-16/ČJ-2020-160022-DUB, jimiž bylo v obou rozhodnutích ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 a § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) rozhodnuto o zajištění žalobců ad a) a ad b) za účelem jejich předání do příslušného členského státu EU k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Nařízení Dublin III nebo Dublinské nařízení“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 16. 7. 2020. Současně je ve výroku obou rozhodnutí uvedeno, že žalobci ad c) až ad h) budou dobrovolně následovat své rodiče a setrvají s nimi dobrovolně v Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZCC) až do doby ukončení řízení.

II. Žaloba

2. Žalobci nejprve v žalobě zcela obecně uvedli, že napadenými rozhodnutími byli zkráceni na svých právech, když žalovaná v předchozím řízení porušila: § 129 odst. 1 ZPC ve spojení s článkem 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, § 179 ZPC ve spojení s článkem 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, čl. 3 Úmluvy proti mučení a článek 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Evropská úmluva“), dále § 50 odst. 2, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, přičemž také nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaná podle žalobců dále porušila § 52 správního řádu, neboť neprovedla důkazy, které byly potřebné k zjištění stavu, dále byl porušen § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Žalobci dále namítali porušení článku 3 a 5 Evropské úmluvy, článku 3 Úmluvy o právech dítěte, článku 3 odst. 2 a čl. 28 Dublinského nařízení a čl. 28 odst. 4 Dublinského nařízení ve spojení s čl. 10 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „Přijímací směrnice“).

3. Žalobci namítali, že žalovaný nijak nezohlednil skutečnost, že žalobci ad c)- h) jsou děti ve věku 2-17 let a vztahují se tak na ně zvláštní právní záruky z hlediska ochrany práv dítěte. Dopad rozhodnutí na tyto žalobce nebyl nijak posouzen a nebyly ani hodnoceny podmínky v ZZC Bělá Jezová a dopady umístění žalobců do tohoto zařízení. V celém rozhodnutí absentuje jakékoliv posouzení nejlepšího zájmu dítěte. Rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Žalobci zde odkázali i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESPLP“). V době podání žaloby byli zajištěni již 14 dnů, přičemž nejmenšímu dítěti (žalobce ad h) jsou teprve dva roky. Žalobci v této souvislosti rovněž namítali, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednil zdravotní stav žalobce ad d), který má dlouhodobé problémy se srdcem. Nezabýval se tedy dostupností potřebné zdravotní péče v ZZC ani otázkou, zda umístění osoby s tímto typem zdravotního postižení do ZZC je přiměřeným opatřením. I z tohoto pohledu je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce ad h) lze považovat za zvlášť zranitelnou osobu. I u starších dětí a za relativně dobrých materiálních podmínek přitom shledal ESPLP porušení čl. 3 a 9 Evropské úmluvy za situace, kdy zajištění trvalo dobu podstatně kratší, např. 7 dnů. Nelze pak toliko akceptovat postup žalované, která na str. 1 uvedla, že *žalobci ad c) až h) budou dobrovolně následovat svou matku/své rodiče a setrvávají s nimi dobrovolně v zařízení pro zajištění cizinců až do doby ukončení řízení*. Jen stěží si totiž lze představit situaci, kdy by rodiče, kteří se nachází v cizí zemi, jejíž jazyk a kulturu vůbec neznají, mohli souhlasit s tím, že jejich děti budou od nich odděleny. Stejně tak dítě ve věku 2 let není z podstaty věci schopné dát souhlas se svým zajištěním.
4. Žalobci dále namítali, že žalovaný se zcela nedostatečným způsobem vypořádal s možností jejich přemístění do Maďarska. Reálnost přemístění pak zakládá toliko na svých vlastních tvrzeních a údajně „obecně známých informacích“ o situaci v Maďarsku. Tvrzení žalovaného, že v Maďarsku je dodržován vysoký standart ochrany práv je přitom v přímém rozporu s informacemi vyplývajícími z veřejných zdrojů. Žalobci zde upozornili na skutečnost, že Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky doporučil již v roce 2017, aby členské státy EU pozastavily všechny dublinské transfery do Maďarska, a to s ohledem na podmínky, kterým zde žadatelé o mezinárodní ochranu čelí.
5. Žalobci dále namítali, že měli možnost alternativního ubytování v Pobytovém středisku Správy uprchlických zařízení, které mohlo být využito jako alternativa k zajištění. Správní orgán v tomto směru disponuje pravomoci žalobcům přikázat pobyt v předem určeném místě. Mohl jim tedy přikázat, aby s ohledem na charakter zařízení byli dostupní za účelem pravidelného provedení pobytové kontroly.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě zejména uvedla, že zajištění žalobců ad a) a b) proběhlo v souladu se ZCP, dublinským nařízením a mezinárodními úmluvami. Rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností a rovněž bylo zkoumáno, zda v jejich

případě není možné jiné mírnější opatření. Jde-li o umístění dětí, pak žalovaná především uvedla, že vyhověla žádosti obou rodičů těchto dětí. Rodiče totiž požádali, aby jejich děti byly umístěny současně s nimi a nedošlo tak k dělení rodiny, neboť se o jejich děti nemá kdo postarat. Současně správní orgán zvolil i odpovídající zařízení, neboť X plně reflektuje judikaturu ESPL, národních soudů členských zemí EU a současně názory expertů a mezinárodních lidskoprávních institucí, včetně UNHCR a je tak zařízením poskytujícím zázemí odpovídající národním i mezinárodním předpisům, včetně lékařské péče na odpovídající úrovni. Nelze proto mluvit o porušení právních záruk z hlediska ochrany práv dítěte, neboť přijaté opatření bylo v souladu se zákonem i přáním jejich rodičů, a tudíž v nejlepším zájmu dětí. Žalovaná závěrem uvedla, že dne 6. 8. 2020 byl vydán příkaz k propuštění cizinců ze ZZC.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu ustanovení § 172 odst. 5 ZPC bez jednání, neboť žalobci nařízení jednání nepožadovali a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
8. Napadená rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadených rozhodnutí, který je zachycen ve správních spisech žalované.
9. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami.
10. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
11. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přdestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými*

řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

12. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nález ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nález Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

13. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.
14. Soud k věci dále uvádí, že napadenými rozhodnutími žalované bylo rozhodnuto o zajištění žalobců ad a) a b) a nezletilých žalobců ad c) až h) se formálně netýkalo. Jak již dříve v obdobné věci vyslovil Ústavní soud (nález ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14), ačkoli napadenými rozhodnutími správního orgánu byli výslovně zajištěni pouze stěžovatelé a), b) a d); stejné účinky měla tato rozhodnutí i na nezletilou stěžovatelku c), neboť v jejich důsledku došlo k jejímu umístění do Zařízení Bělá - Jezová. Jestliže k zajištění nezletilé nebyla ze strany správního orgánu shledána žádná alternativa ve vztahu k pobytovému režimu, neměla nezletilá stěžovatelka právo volby a byla nucena sdílet stejný režim jako její rodiče a sestra. Došlo tím tedy de facto ke

zbavení osobní svobody i stěžovatelky c). Ke stejnému závěru dospěl i ESLP v rozsudcích ve věci A. B. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 11593/12, § 122; rozsudek ve věci R. K. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2016, stížnost č. 68264/14, § 84, a rozsudek ve věci R. M. a ostatní proti Francii ze dne 12. 7. 2017, stížnost č. 33201/14, § 85.

15. Na zajištění nezletilých jsou pak kladeny ještě přísnější požadavky než u zletilých osob s ohledem na vůdčí princip nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Nejlepší zájem dítěte vyžaduje, aby byla v největší možné míře zachována jednota rodiny a k zajištění bylo přistoupeno až jako k poslednímu možnému opatření poté, co byly prověřeny všechny jeho možné alternativy. Přítomnost dětí v ZZC bude v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod jen tehdy, pokud vnitrostátní orgány prokáží, že k tomuto krajnímu řešení přistoupily až poté, co s ohledem na konkrétní individuální okolnosti případu ověřily, že jiné opatření, které méně zasahuje do osobní svobody, není možné přijmout (rozsudek ve věci A. B. a ostatní proti Francii, § 123; rozsudek ve věci R. K. a ostatní proti Francii, § 85, a rozsudek ve věci R. M. a ostatní proti Francii, § 86). Tento požadavek je obsažen i v čl. 11 Příjímací směrnice, na který odkazuje čl. 28 odst. 4 nařízení Dublin III. Podle Příjímací směrnice musí dále zajištění nezletilých osob trvat co nejkratší dobu a musí být vyvinuto veškeré úsilí o jejich propuštění a umístění do ubytovacího zařízení vhodného pro nezletilé osoby (viz nález ÚS sp. zn. III. ÚS 3289/14).
16. V posuzovaném případě však žalovaná nezhodnotila, proč je ZZC Bělá - Jezová vhodné pro umístění nezletilých žalobců ad c) až h), přičemž nejmladšímu byly v době zajištění necelé tři roky. Žalovaná vůbec nezhodnotila podmínky panující v zařízení z hlediska rodin s dětmi a nezletilých, nezabývala se vybavením bloku vyčleněného pro pobyt rodin s dětmi apod. Její rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné. Žalobci ad a) již v protokolu o podání vysvětlení uváděl, že *jeho syn H. byl v Maďarsku operován, nicméně i nadále potřebuje kvalitní zdravotní péči*. Žalovaná se však v rozhodnutí touto skutečností vůbec nezabývala, nehodnotila zdravotní potíže žalobce ad d) a dopad jeho umístění do ZZC na jeho zdravotní stav, včetně zajištění a dostupnosti adekvátní lékařské péče. Z obsahu spisu soud zjistil, že jeho obsahem je i podnět ze dne 5. 8. 2020 upozorňující na nepříznivý zdravotní stav žalobce ad d) (potíže se srdcem) a negativní dopad zajištění právě do tohoto zdravotního stavu. Soud na to upozorňuje k dokreslení celého případu a toho, že již v rozhodnutí o zajištění bylo třeba se touto skutečností zabývat a hodnotit ji. Žalovaná však takto neučinila, a tudíž je její rozhodnutí i v této části nepřezkoumatelné.
17. Žalobci dále namítali, že se žalovaná nedostatečným způsobem vypořádala s možností jejich přemístění do Maďarska. Žalovaná k tomu v rozhodnutí mj. uvedla, že *je obecně známou skutečností, že v Maďarsku v současné době dodržují vysoký standart ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací nevyplyvá, že tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky. Maďarsko patří k ekonomicky stabilním zemím a rovněž k demokratickým státům s fungujícím právním systémem., spojeným s vysokou úrovní dodržování lidských práv žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Podmínky přijetí žadatelů nenesou známky systémových nedostatků, a dle správního orgánu zde nehrozí riziko nelidského nebo ponižujícího*

zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce pak uvedl, že v Maďarsku žil v azylovém táboře asi dva roky. Na území Maďarska byl operován jeho syn, který trpí srdeční vadou a v případě, že by byl nutný jeho deport z území, chce se vrátit právě na území Maďarska. Navíc návraty do tohoto státu EU probíhají standartní cestou, kdy je možné využít veškerých možných způsobů dopravy na území konkrétního státu, kde je řízení vedeno a kam má být účastník navrácen. Ve světle uvedeného má správní orgán za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou zcela zřejmě a bez jakýchkoliv problémů naplňována. Řízení bude řádně vedeno a nedojde k porušení práv žalobce. Soud k věci uvádí, že takto provedené hodnocení neodpovídá obsahu správního spisu, konkrétně Oznámení o ukončení řízení dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU, vyhotovené Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, ze dne 5. 8. 2020, č.j. OAM-425/DS-PR-2020 (čl. 107 spisu žalobkyně ad b) a č.j. OAM-424/DS-PR-2020 (čl. 40 spisu žalobce ad a). Z nich totiž plyne, že s ohledem na okolnosti daného případu Bulharská republika nepřijala odpovědnost za žalobce (žalobkyni) a žalobce (žalobkyně) nepředala v průběhu řízení informace, díky nimž by správní orgán mohl požádat o přehodnocení bulharského stanoviska. Maďarsko jako druhý členský stát, kde žalobce (žalobkyně) požádal o mezinárodní ochranu, stále není považováno za zcela bezpečnou zemi pro transfer rodin a není možné provést transfer žalobce (žalobkyně). Dospělo-li Ministerstvo vnitra ČR, tj. správní orgán, který měl realizovat přemístění žalobců, k závěru, že přemístění žalobců není možné, pak je tento závěr v rozporu se shora uvedeným hodnocením Maďarska jako zemi s neexistencí systémových nedostatků. Soudu proto shledal i tuto námitkou důvodnou.

18. Soud k věci s ohledem na námitku žalobců (alternativní ubytování v pobytovém středisku) uvádí, že umístění žalobců do přijímacího střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu nebylo v tomto případě relevantní alternativou k umístění do ZZC, neboť žalobci nebyli na území ČR žadatelé o mezinárodní ochranu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2020, č.j. 9 Azs 156/2019-68).
19. Soud k věci závěrem uvádí, že současně nevyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 As 111/2012-34, podle něhož: „Po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno, protože podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění prvním úkonem v řízení. Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamená to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím jakkoli zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí. Ukončení řízení tímto způsobem koresponduje s požadavkem na okamžité propuštění cizince poté, co bylo rozhodnutí o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění zrušeno.“ Výše uvedené závěry lze zcela nepochybně přiměřeně použít také na posuzovaný případ. Podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 ZPC je v řízení o zajištění cizince prvním úkonem právě vydání rozhodnutí. Po zrušení přezkoumávaného rozhodnutí tudíž neexistuje

řízení, v němž by mělo a mohlo být pokračováno. V posuzované věci je namíste žalobce ze zajištění propustit na základě § 127 odst. 1 písm. b) ZPC jež stanoví, že *„[z]ajištění musí být bez zbytečného odkladu ukončeno, rozhodne-li soud ve správním soudnictví o zrušení rozhodnutí o zajištění cizince, o zrušení rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění nebo o zrušení rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení. Takto však již bylo učiněno, neboť žalobci byli dle sdělení žalované ze zajištění propuštěni dne 6. 8. 2020.*

V. Náhrada nákladů řízení

20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II), žalobci pak náhradu nákladů řízení nepožadovali, pročez se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 19. srpna 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.